

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτος ΛΓ' Ἀριθ. Φύλλου 768

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1979 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κανίγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3629280

ΕΟΡΤΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Κ.Κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Πρός τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Τηροῦντες καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως τὸ παν-
ἀρχαῖον ἔθιμον τῶν Ἑορτίων εὐχῶν, ἐπὶ ταῖς
Μεγαλυνύμοις ἐορταῖς τῆς Θείας Γεννήσεως,
τῆς ἐπὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα Θεοσώμου Ἐπι-
φανείας τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ὑποφώσκοντος Νέου
Ἐνιαυτοῦ τῆς Χρηστότητος Αὐτοῦ, 1980, εὐχό-
μεθα ἀπὸ μέσης καρδίας, παντὶ τῷ Ἱερῷ καὶ εὐ-
σεβόφρονι Ἱερῷ ἡμῶν Κλήρῳ, τῇ Ἱερᾷ καὶ ἡρωϊ-
κῇ Παρεμβολῇ ἡμῶν τῶν Μοναζόντων καὶ Μο-
ναζουσῶν καὶ τοῖς πιστοῖς καὶ εὐσεβέσιν Χριστι-
ανοῖς ἡμῶν, ὑγείαν, ψυχῆς τε καὶ σώματος, εὐό-
δωσιν τῶν κόπων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν, τὴν
ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν πόθων καὶ ἀγαθῶν ἐπι-
διώξεων αὐτῶν καὶ πᾶσαν, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Νη-
πίασαντος Κυρίου, εὐλογίαν καὶ βοήθειαν.

Καὶ αἱ εὐχαὶ ἡμῶν αὗται δὲν εἶναι μόνον
μία τυπικὴ καὶ ἀπλὴ τήρησις παλαιοῦ ἔθιμου, ἀλ-
λὰ καὶ ἐκ θαθέων καρδίας πατρικαὶ ἐκδηλώσεις
καὶ εὐχαί, ἵνα ἐνδυναμούνται καὶ στηρίζονται οἱ
πιστοὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, τῆς σωτηρίας
καὶ τῆς εἰρήνης.

Διότι σήμερον, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, οἱ πιστοὶ
τοῦ Κυρίου δέχονται ἐντόνους τοὺς πειρασμοὺς
καὶ τὰς ὀχλήσεις διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀγάπην
τῆς καρδίας αὐτῶν, ὥστε ἀποδυναμούμενοι δι-
χάζονται, ἀλληλομισοῦνται καὶ συκοφαντοῦντες
καὶ συκοφαντούμενοι, καταστρέφουν καὶ σκαν-
δαλίζουν ψυχὰς, ἀνακόπτουν ἐνθουσιασμοὺς καὶ
χαροποιοῦντες μόνον τὸν ψυχόλεθρον πειρα-
σὴν.

Σὺν τούτοις δέον ὅπως τονίσωμεν ὅτι ζῶ-
μεν εἰς μίαν ἀνησυχητικὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁ-

ποιαν ή Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστewς διατρέχει πανταχόθεν πολλούς κινδύνους. Ἡ ὁμολογία τὴν ὁποίαν διεκήρυξαν καὶ ἐστερέωσαν θαυμαστῶς ἐπὶ αἰῶνας οἱ μεγάλοι Ὁμολογηταί, Μάρτυρες καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ οἱ μόλις πρὸ ἡμῶν ἀοίδιμοι εὐσεβεῖς ἀγωνισταί.

Διὰ τοῦτο, ἃς προσέξωμεν τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἐκεῖνο ὅπερ μεγάλη τῇ φωνῇ συνιστᾷ ἡμῖν ὁ Κύριος, «Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε, ὃ δὲ λέγω ὑμῖν, πᾶσι λέγω». Ἐπίσης ἃς προσέξωμεν καὶ τὴν χριστόληπτον φωνὴν τοῦ Θεοῦ Παύλου, ὅστις γράφων πρὸς τὸν ἡγαπημένον τῆς Ἐφέσου ποιμένα καὶ μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον, τονίζει: «Ταῦτα ὑπομίμησθε διαμαρτυρόμενοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὰς βεβήλους κenoφωνίας περιίστασο, ἐπὶ πλοῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας. Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὩΣ ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ ΝΟΜΗΝ ΕΞΕΙ». (Β' Τιμ. 2, 13).

Προτροπαὶ καὶ νοουσίαι τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος καὶ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων, εἶναι ἡ τρανόφθογος ἐπιταγή, τὸ ἐντονον κήρυγμα πρὸς τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς ὅπως ΜΗ ΠΑΡΑΣΥΡΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΜΗ ΑΠΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Διότι «ἐγερθῆσονται — ΔΥΣΤΥΧΩΣ — ψευδοχριστοί, ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν τοὺς ἐκλεκτούς». (Μάρκ. ιγ' 22).

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ,

Ἰσταμένοι μετὰ τῆς περὶ Ἡμᾶς Σεπτῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τῶν ἁγίων Ἐπάλξεων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἀγωνιζόμενοι, ὅση ἡμῖν δύ-

ναμις, ἐναντίον τῶν διαφόρων πληγμάτων ἀτινα, ὡς μὴ ὤφειλεν, δέχεται οὗτος, κατὰ διάφορα χρονικά διαστήματα καὶ ἐκ τῶν ἐνδον, ἃς γαληνεύσωμεν σήμερον τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἃς γονατίσωμεν πρὸ τοῦ Θεοδέγμονος Σηηλαίου τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἃς εὐχηθῶμεν πρὸς ἀλλήλους πλουσιωτάτας τὰς δωρεάς, τὴν δύναμιν καὶ τὴν συναντίληψιν τοῦ Θεοῦ—Νηπίου. Ἐπὶ δὲ τούτοις, προτρεπόμεθα Ὑμᾶς ὅπως κλείοντες τὰ ὦτα εἰς τὰς συγχρόνους σειρήνας τῶν διαφόρων διαλυτικῶν πειρασμῶν, πειθαρχεῖτε ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, μηδέποτε ὑψηλοφρονούντες ὡς διδάσκαλοι καὶ ἐπιτιμηταὶ καὶ κριταὶ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἐντὸς τῆς καρδίας ὑμῶν διαφυλάσσοντες τὰ Θεῖα Διδάγματα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστewς καὶ ἔχοντες ἕκαστος συνείδησιν ἀμείωντον τῆς ἰδιαίτερας καὶ ὑψηλῆς κλήσεως καὶ ἐξαιρέτου προνομίου νὰ ὑπηρετεῖτε τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀγῶνος ἡμῶν, ἐν ἀγάπῃ, ὑπακοῇ καὶ ἀλληλοσεβασμῷ.

Ὁ δὲ Πανοικτίρμων Θεός, ὁ εὐαρεστούμενος εἰς τὰς καλοκαγάθους πράξεις τῶν τέκνων Του, δώσῃ ὑμῖν πλουσίαν τὴν προστασίαν καὶ τὴν χαρὰν Του, ἵνα ἐορτάζητε τὰς Κοσμοχαρμολύσεις Ἐορτὰς μετὰ πλείστης ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης, τοὺς δὲ ἐπερχομένους ἐνιαυτοὺς αὐτοῦ, ὡς πλείστους ὅσους, ὑγιεινοὺς, καί, πεπληρωμένους πάσης δωρεᾶς καὶ Οὐρανίου Χάριτος.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης ἀπάντων Ὑμῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Θεῖα Χριστοῦγεννα 1979

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ

Ἐφθασε ἡ εὐλογημένη νύκτα νὰ ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῆς Χριστιανοσύνης τὴν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

Ὁ Ποιητὴς μας, ὁ ἐποχούμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ, ὁ ἔχων πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, ὁ ἔχων πᾶσαν δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐρχεται ταπεινός καὶ ἀνίσχυρος ὡς μωρὸ παιδάκι. Ὡ ποῖον βάθος πλούτου, ποῖα πανσοφία καὶ ταπεινώσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ποῖα ἀκατανόητος ἀγάπη καὶ στοργὴ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος! Δὲν εὐρέθη χώρος, οὔτε οἰκία διὰ νὰ στεγασθῇ ὁ μέγας οὗτος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς ἓνα πτωχὸ σπήλαιον, εἰς τὴν φάτνην τῶν ζώων θαυμάσατε ἀγαπητοί μου τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας, τῆς ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως ἐνός Θεοῦ. Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη δὲν ἔχει ὅρια, οὔτε ὑπολογίζει δόξας, ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἀξιοπρέπεια. Δὲν δειλιά πρὸ οὐδενός. Αὐτὴ

εἶναι ἡ τέλεια ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἡ τελειοτάτη ταπείνωσις. Διὰ τοῦτο ἡ ἐκκλησία μας ψάλλει: «Μυστήριον ξένων ὁρῶ καὶ παράδοξον». Πρωτεύοντα ρόλον ὅμως ἔχει καὶ ἡ ταπεινὴ Παναγία Παρθένος Μαρία.

Αὕτη εἶναι ἡ κατέχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπερέχουσα τῶν αὐλῶν καὶ Οὐρανίων δυνάμεων μὲ ἀσύνκριτον δόξαν, ἐφ' ὅσον ἡξιώθη νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Θεσθαὶ καὶ ἡμεῖς σήμερον, τοιοῦτων μεγαλουργημάτων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἃς στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας εἰς τὸν Θεῖον λυτρωτὴν μας. Πράγματι, ποίας θυσίας ὑπέστη, ἐνῶ δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάγκην, διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς υἱοθετήσῃ καὶ νὰ μᾶς κἀν κληρονόμους τῆς Οὐρανίου Βασιλείας Του.

Ποίας δὲ θυσίας ὑφιστάμεθα ἡμεῖς δι' αὐτὸν σήμερον;

Ἐάν ἐντρυφήσωμεν εἰς τοὺς βίους τῶν Ἀ-

γίων μας, θὰ εἶδωμεν βέβαια πολλοὺς Ἀγίους, ἀναριθμήτους, οἵτινες ἐκτίμησαν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ λυτρωτοῦ καὶ προσεκολλήθησαν εἰς αὐτόν «ψυχὴ τε καὶ σῶμα». Θὰ εἶδωμεν ἄρχοντας, βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, νεαρὰς ὑπάρξεις, νὰ ὁμολογοῦν Χριστὸν μετὰ παρρησίας καὶ νὰ ὑψίστανται ποικίλα μαρτύρια δι' αὐτόν.

Θὰ εἶδωμεν προσέτι ἀναριθμήτους στρατιάς νὰ ἐγκαταλείπουν τὸν κόσμον καὶ νὰ πορεύωνται εἰς ἔρημον καὶ ἄβατον τόπον διὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν δημιουργόν.

Σήμερον ὅμως ἡμεῖς τί προσφέρομεν εἰς αὐτόν, ἀντάξιον τῆς ἀγάπης του; Ἀλλοίμονον, ὃχι μόνον δὲν προσφέρομεν τίποτε, ἀλλὰ πικραίνομεν τοῦτον μὲ τὴν ἀποστασίαν μας. Αἰσχυρόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἴμεθα γνήσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ. Τὸ μικρὸν Ποίμνιον τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὸν Βίον τῶν Νεοημερολογητῶν.

Ὀλίγοι πραγματικὰ προσεύχονται, ὀλίγοι νηστεύουν, ὀλίγοι τηροῦν τὰς Θείας ἐντολάς καὶ τὰς Εὐαγγελικὰς ἀληθείας. Ἐξέλιπεν ὁ Ζήλος καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν δημιουργόν. Δὲν πάλαι μέσα μας τὸ πῦρ τῆς Θείας ἀγάπης νὰ θυσιάζωμεν τὰ πάντα διὰ τὸν Χριστόν. Ἡ

φιλαυτία μας καὶ ἡ πλεονεξία, μᾶς κρατᾷ δεσμίους τῆς σπατάλης τοῦ πολυτίμου χρόνου πρὸς ἁγιασμόν τῆς ψυχῆς μας.

Ἐορτάζοντες τὰ Ὁρθόδοξα Χριστούγεννα, σήμερον (τὰ παπικὰ ἐορτάσθησαν πρὸ 13 ἡμερῶν), ὡς θυσιάζωμεν κάτι καὶ ἡμεῖς μιμούμενοι τὸν Θεὸν λυτρωτὴν.

Ἄς ἐλεήσωμεν τοὺς πάσχοντας ἐκ τοῦ ὑστερήματος.

Ἄς συγχωρήσωμεν τοὺς συνανθρώπους μας ἐκ καρδίας.

Ἄς διάσωμεν ἑαυτοὺς διὰ τὸν στολισμόν τῆς ψυχῆς μας.

Ἄς εἴμεθα Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μετὰ παρρησίας ὁμολογούντες αὐτό.

Ἄς θυσιάζωμεν ἐκ τοῦ χρόνου εἰς προσευχὰς πρὸς τὸν Θεόν.

Ἄς ἐγκαθιδρύσωμεν μέσα εἰς τὴν καρδιά μας τὸ πῦρ τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης, ἵνα παντοῦ καὶ πάντοτε ἐνθυμούμεθα καὶ κατανοοῦμεν ὅτι ὡς «Πανταχοῦ παρών» βλέπει κάθε δῆμα μας καὶ παρακολουθεῖ κάθε πρᾶξιν μας.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας

+ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΘΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Λάμπει ἐκτυφλωτικὰ εἰς τὸ οὐράνιο στερέωμα καὶ δείχνει τὴν χορταριασμένη σκέπη τοῦ εὐλογημένου Σπηλαιῶν ποῦ κρύβει τὴν Θεοδόγμονα Φάτνη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀναπαύεται ὁ Ὑψηλὸς Ἐπισκέπτης τῆς γῆς, τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ. Καὶ καταυγάζει ὅλο τὸ τοπίο τὸ χιονισμένο ποῦ μοιάζει ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ Σπήλαιο μὲ πάλλευκο τάπητα ποῦ περιμένει τὸ πέρας τοῦ Ἀγνοῦ καὶ Μοναδικοῦ Βασιλέως ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸ Ἄστρο τῆς Βηθλεέμ πληθὺς Ἀγγέλων ψάλλει τὴν Εὐδοκίαν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ προαναγγέλλει τὴν Οὐράνιαν εἰρήνην εἰς τὴν καταταραγμένην ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν γῆν.

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. Β' 14).

Μπορεῖ νὰ γεννήθηκε ἀπὸ θνητοὺς γονεῖς ἡ Παναγία Μητέρα Του, ἀλλὰ ὁ Ἀγγελικὸς χαρτισμὸς πρὶν ἐννέα μῆνες τὴν πληροφορεῖ ὅτι εἶναι «Κεχαριτωμένη... καὶ εὐλογημένη ἐν γυναιξί» (Λουκ. Α' 28), διὰ τοῦτο καὶ καταξιοῦται τοῦ ἀνερμηνεύτου Θαύματος τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἀγεννήτου, Ἀνάρχου καὶ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο «στρατιὰ Οὐράνιος» κατέρχεται διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸν Ἀναρχον ποῦ λαμβάνει ἀρχὴν, τὸν Ἀγέννητον ποῦ γεννᾶται καὶ τὸν Ἀχώρητον ποῦ χωρεῖται εἰς τὴν ταπεινὴν καὶ ἄσημον

Φάτνην τῆς Βηθλεέμ. Καὶ οἱ τηλαυγεῖς αὐτοὶ Ἀστέρες καὶ οἱ στρατιᾶς τῶν Ἀγγέλων εἶναι ὁ φωτεινὸς ἐξηγητὰς τῶν θαυμασίων Του καὶ ἐγγυητὰς ὅτι «ἐτέχθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου».

Σωτὴρ καὶ Βασιλεὺς! Χωρὶς Εἰρήνῃ καὶ λόγῃ! Χωρὶς βία καὶ καταπίεσι! Χωρὶς αἰδηρόν καὶ ἐξανασκασμόν θὰ κερδίσῃ τὸν Κόσμον, ὁ Μέγας Διδάσκαλος καὶ μὲ τὴν σαγήνην τοῦ Παναγίου Λόγου Του θὰ σώσῃ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας μυριάδες ψυχῶν καὶ θὰ ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν μυστικὴν γοητείαν ποῦ ἐκπέμπει τὸ Ὄνομά Του νὰ σώζῃ. Θεμελιώνει ἕναν νέον κόσμον καὶ δείχνει τὸ ἀληθινὸν τέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ καὶ δημιουργεῖ μία καταπληκτικὴν ἀφύπνισιν ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς ἁμαρτίας, ἥτις ἐχώριζεν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ Ὑπερτέλειον Ἀγαθόν, τὸν Θεόν, ὅστις ἀποστρέφεται τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης, τότε, बुθισμένη εἰς τὴν ἀπαισιωτέραν ἀγωνίαν, πάσχουσα ὡς Προμηθεὺς δεσμώτης ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τῆς ἀποστασίας, παλαίουσα πρὸς τὴν ἀπόγνωσιν ἀκούει μὲ συγκίνησιν καὶ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν τὸ σάλπισμα τῆς εἰρήνης ἀπὸ τὰ στόματα τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀναμένει τὴν Νίκην τῆς Ἀληθείας, κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀφορήτου πλάνης, τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τῆς συτηνῆς ἀδικίας, τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας κατὰ τῆς ὑλιστικῆς θεωρήσεως

τῆς Ζωῆς, τὴν Νίκην τῆς Ἠθικῆς κατὰ τοῦ βορρωδούς βίου καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Καὶ τὰ ὑπερούσια αὐτὰ δῶρα τὰ ὅποια ἔφε-
ρεν τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ θὰ εἶναι πάν-
τοτε κτήματα καὶ διώματα τοῦ ἀνθρώπου, κάθε
ἀνθρώπου ὅταν αὐτὸς ἀναγνωρίζει εἰς τὴν Ζωὴν
του, ὡς Θεὸν καὶ Πατέρα του, τὸν «Ἀρχοντα
τῆς εἰρήνης τὸν Πατέρα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Πρὶν δύο χιλιάδες περίπου χρόνια ἡ ἐλευσίς
τοῦ Σωτῆρος κατασυγκινεῖ τοὺς μύστας καὶ ἱε-
ροφάντας τῆς Ζωραστρικῆς ἐπιστήμης, τοὺς Μά-
γους τῆς Ἀνατολῆς, — κατὰ τὴν Παράδοσιν —
Τὸν Βαλτάσαρ, τὸν Γασπάρ καὶ τὸν Μελχιόρ.
Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἀναζητηταὶ τοῦ Μεσσία, κατά-
φορτοι μὲ πολὺτιμα καὶ συμβολικὰ δῶρα, ἐρχον-
ται νὰ προσκυνήσουν τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέ-
ων, διαδηλοῦντες διὰ τῆς ἐπισκέψεως καὶ προ-
σκυνήσεως των, ὅτι ἡ ἀληθὴς τοῦ κόσμου Σοφία
ἐρχεται νὰ προσκυνήσῃ τὴν Πηγὴ τῆς Σοφίας καὶ
παντὸς Φωτισμοῦ.

Σήμερον ὅπως κάθε χρόνο καὶ πάλιν θὰ
ἀντηχήσῃ, ὁ αὐτὸς Ἀγγελικὸς νικητήριος
παῖαν τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ἄραγε,
ὁ κόσμος ποῦ δέρεται ἀπὸ τὴν δίνην τῶν
φοβερῶν πολυδαπάνων ἐξοπλισμῶν, τῶν ἀντα-
γωνισμῶν καὶ λυσσαλέων ἀντιθέσεων, θὰ κατα-
δεχθῇ ἀληθινά, πραγματικά νὰ ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν
ῥυθμὸν καὶ θὰ δεχθῇ ὁ κόσμος μαζὺ καὶ ἐξέχωρα
κάθε ἄνθρωπος τὸ ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
καὶ θὰ κατανοήσῃ ὅτι μόνον διὰ τῆς προσηλώ-
σεως εἰς τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης Ἐκείνου θὰ
φθάσῃ εἰς τὸν ἀκύμαντον λιμένα τῆς γαλήνης,
τῆς ψυχικῆς εἰρηνεύσεως, τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς
ἀληθοῦς ἀσφαλείας; Εἶθε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Εἶθε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

(Ἀπὸ τὸ περίφημον ποίημα
τοῦ ὑμνογράφου Ἀγίου Κοσμά)
Ὡδὴ γ'

«Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ πατρὸς γεν-
νηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχά-
των ἐκ Παρθένου σαρκωθέντι ἀπό-
ρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, ὁ ἀνυ-
ψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἰ Κύριε».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἄς βοήσωμεν (ἄς φωνάξωμεν) μὲ ὅλην
τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας εἰς τὸν Χριστόν, τὸν
Θεόν μας, τὸν γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώ-
νων ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀρρεύστως, (χωρὶς ροήν,
μεταβολήν, ἀπαθῶς) καὶ εἰς τὸν κατάλληλον
χρόνον (ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου) λα-
βόντα σάρκα ἐκ τῆς Παρθένου ἀνευ σπορᾶς (ἐξ
ἀγίου Πνεύματος): «Ἄγιος εἶσαι, Κύριε, Σὺ
ὅστις ἀνύψωσες μέχρι Οὐρανοῦ καὶ περάτων

τῆς γῆς τὴν δύναμίν μας (κέρας ἡμῶν) τὴν πνευ-
ματικὴν, καὶ τὴν δόξαν μας διὰ τῆς ἐνανθρωπή-
σεώς σου.

ΣΧΟΛΙΟΝ

Κέρας, εἶναι λέξις παρμένη ἐκ τῶν κεροσφό-
ρων ζώων ποὺ ἔχουν τὴν δύναμιν των εἰς τὰ
κέρατα καὶ μεταφερθεῖσα στὸν στρατόν, δι' αὐ-
τὸ καὶ ἔχομεν: ΔΕΞΙΟΝ κέρας, ΕΥΩΝΥΜΟΝ
κέρας (στρατιωτικὴ παράταξις).

ΕΙΡΜΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΙΑΜΒΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Ὡ δ ἡ Ζ'

«Ναίων Ἰωνᾶς ἐν μυχοῖς Θαλαττίσις,
Ἐλθεῖν ἐδεῖτο, καὶ Ζάλην ἀπαρκέσαι.
Νυγείς ἐγὼ δὲ τῷ τυραννοῦντος θέλει
— Χριστέ προσαιδῶ, τὸν κακῶν ἀναι-
ρέτην θάπτον μολεῖν σε τῆς ἐμῆς ρα-
θυμίας».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Κατοικῶν (εὐρισκόμενος) ὁ Ἰωνᾶς μέσα εἰς
τοὺς μυχοὺς (τὰ βάθη) τῆς θαλάσσης παρεκάλει
νὰ ἔλθῃ εἰς Σέ, Κύριε, καὶ τὴν Ζάλην (τὸν κίν-
δυνον) νὰ ἀποβάλῃ. Πληγωθεὶς δὲ ἐγὼ ἀπὸ τὰ
βέλη τοῦ τυράννου διαβόλου, Χριστέ, προσκαλῶ
Σέ τὸν Ἀναιρέτην τῶν κακῶν («Μολεῖν θάπ-
τον») νὰ ἔλθῃς ταχύτερον, λόγῳ τῆς ἰδικῆς μου
ἀμελείας, δηλ. νὰ σπεύσῃς εἰς σωτηρίαν μου,
λόγῳ τῆς ἰδικῆς μου ἀδρανείας.

ΣΧΟΛΙΟΝ

Ἀναιρέτης εἶναι ὁ Ἐξολοθρευτὴς τοῦ κα-
κοῦ. Ἐνταῦθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς
εἶναι ὁ ἐλευθερώσας ἡμᾶς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς
ἀμαρτίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἱδιοκτησία — Ἐκδόσις
ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Γραφεῖα: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Ἀθῆναι
Τηλέφ.: 3628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως
Ἐπίσκοπος Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας

κ.κ. Ἀθανάσιος, τηλ. 24.69.062

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παῦλος Κολοκοτσᾶς

Καλυψοῦς 116 Καλλιθέα

36.31.981

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δολλάρια	6
»	Ἐτησίᾳ	»	10
	Τιμὴ φύλλου	δραχ.	5
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δραχμάς	60
»	Ἐτησίᾳ	»	100

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ...

Όλος ο Όρθόδοξος Χριστιανικός κόσμος πανηγυρίζει σήμερα και οι Χριστιανικές καρδιές δοξολογούν τον «τεχθέντα βασιλέα» και αγάλλονται μαζί με όλην την κτίσιν για το θαύμα το ακατάλητον. Ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο ίδιος ο Θεός, κατέρχεται από τους ουρανούς στη γη, για να ανεβάσει τον άνθρωπον, την κορωνίδα της δημιουργίας Του, προς τα ύψηλά, για τα όποια τον προώρισε. Άπορεί ο νους του ανθρώπου, άπορεί πως τον Άχώρητον εκράτησαν τα σπλάχνα μιας γυναίκας, της Υπεραγίας Θεοτόκου; Πώς ένα σπήλαιο, φτωχικό και ακάθαρτο, έγινε η πρώτη επίγειος κατοικία του ποιητού Ουρανού και γης; Πώς ο πλούσιος Θεός έγινε φτωχός και ανεκλήθη σε μία κρύα φάτνη των αλόγων ζώων;

Εάν η άπέραντη αγάπη του Ουρανίου μας Πατέρα έστειλε τον Υιό Του τον Μονογενή στη γη με τέτοιον ταπεινόν τρόπον για τη σωτηρία τη δική μας, αντίλαμβανόμεθα άρα γε ποιά είναι το δικό μας καθήκον, ή δική μας υποχρέωσις και εύθύνη άπέναντι του ένανθρωπήσαντος Υιού και Λόγου;

Την αγάπη Του καλούμεθα να κάνωμε θρόνο στις καρδιές μας και οδηγό στη Ζωή μας. Μέσα στην παγωνιά μιας άνελέτης πάλης που κάνουμε για μιάν ανθρώπινη Ζωή, το Άστρο της Βηθλεέμ όλόλαμπρο μας δείχνει έναν καλύτερον δρόμο για μιá χαρούμενη Ζωή, άνθρωπινη και είρηνική. Και ο δρόμος αυτός είναι, ο δρόμος της αγάπης, ο δρόμος της αγάπης που είναι από Θεού στρωμένος για μας... γιατί λοιπόν έμεις με τόση λύσσα ριχνόμαστε σε πέτρινα κι άξενα μονοπάτια; Γιατί κάθε ήμερα ματώνουμε ψυχές και κορμιά σ' άγκάθια και βάτα; Γιατί να πνίγωμε πεισματικά το διαστικό μας πέραςμα επάνω στη γη μέσα στον πόνο, στην κακία και στα δάκρυα; Ο Υιός του Θεού στη Βηθλεέμ, έδω και δύο χιλιάδες χρόνια, μας έδειξε όλόφωτο και γελαστό το δρόμο της καλωσύνης, της ανθρωπιάς και της αγάπης. Έμας προσμένει! Γιατί δέν τον ακολουθούμε;

Ίσως πολλοί από έμάς θα πουν ότι το φταίξιμο δέν είναι όλότελα δικό μας... Τό ξέρομε όλοι, πως είναι οι ώρες δύσκολες. Κάποτε ή ανάγκη, κάποτε ο φόβος —άκόμη κι όταν θέλωμε να βηματίσωμε στις Βηθλεέμ το δρόμο—δυνάμεις ξένες, σκοτεινές, μας ξεστρατίζουν. Σκοτώνουν μέσα μας κάθε όρμη, βουβαίνουν τον αντίλαλο της Βηθλεέμ, στραγγαλίζουν και πνίγουν άμείλικτα τη φωνή της καρδιάς μας. Είναι πάρα πολλοί ανάμεσά μας, που βλέπομε όλόφωτο μπροστά μας το Άστρο το Λαμπρό και νοιώθωμε όλόψυχα τη Ζεστασιά της αλήθειας, της Ειρήνης, της Αγάπης. Μα αίσθανόμαστε

άλυσοδεμένοι.

Κι άφηνόμαστε να μας σέρνουν μακριά από το δρόμο που μας δείχνει το Άστρο της Βηθλεέμ. Και δέν βρίσκομε, δέν έχομε το θάρρος να σηκωθούμε όρθιοι, να επαναστατήσωμε κατά των δυνάμεων του Κακού, και να τις συντρίψωμε με την άνίκητη δύναμι του Καλού. Και να φωνάξωμε σ' αυτόν τον κόσμο των πλανημένων ανθρώπων: «Ένας ΘΕΟΣ γεννιέται σήμερα στη φάτνη των αλόγων! Είναι ο ΘΕΟΣ της καλωσύνης και της Αγίας! ΕΙΡΗΝΗ σ' έμάς, σ' όσους αληθινά τον πιστεύομε! Άς αγαπήσωμε ο ένας τον άλλον!...». Για μας, για όσους αληθινά τον πιστεύομε, το πρώτο μας χρέος είναι να ξαναβρούμε την χαμένη μας πορεία! Να συντρίψωμε τη δύναμι της κακίας, της δικής μας και της ξένης! Να ξεπεράσωμε το ψέμα των λόγων! Να κάνωμε το μήνυμα πράξι! Είναι το χρέος, που Έκείνος έμπιστεύθηκε σ' όποιον από μας αισθάνεται τον έαυτό του άγνό και δυνατό, για ν' ακολουθήση το δρόμο το δικό Του. Είναι ανάγκη, τώρα άμέσως, όσοι αληθινά πιστοί, να μαζευτούμε ξανά, ένωμένοι και αλύγιστοι, κάτω από το Άστρο της Βηθλεέμ. Και να κινήσωμε ξανά μαζί στο δρόμο της Αλήθειας, της Αγάπης και της Ειρήνης.

Και τότε όλοι μαζί, με μιá πανίσχυρη φωνή, ένωμένοι και αλύγιστοι θαδίζοντες το δρόμο που μας δείχνει το λαμπρό Άστρο της Βηθλεέμ, άς ψάλλωμε το «Η γέννησίς Σου Χριστέ ο ΘΕΟΣ ήμών...».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλούνται οι άποστέλλοντες έπιτολάς, έγγραφα κ.τ.τ. προς δημοσίευσιν εις την «Φωνήν της Όρθοδοξίας», ή οι αίτούντες διαφόρους πληροφορίας σχετικές εις ότι άφορά την Έκκλησίαν ήμών, όπως άπευθύνωνται εις τον Πρόεδρον της συντακτικής επιτροπής, του ως άνω περιοδικού Επίσκοπον Άχαρνών και Νέας Ίωνίας κ.κ. Άθανάσιον ή εις τον έν τοίς Γραφείοις μόνιμον Κληρικόν Γραμματέα της Ίερās Συνόδου Πρωθιερέα κ. Παναγιώτην Παναγιωτόπουλον.

Επίσης οι έχοντες οικονομικά δοσοληψίας προς τους υπευθύνους διαχειριστάς χρηματικού και υλικού, ή έτερα θέματα οικονομικής φύσεως, δέον όπως άπευθύνωνται προς τον Οικονομικόν Σύμβουλον - Έλεγκτήν κ. Θεόδωρον Μαριόλην, έν τοίς Γραφείοις ήμών, όδός Κάνιγγος 32.

(Έκ των Γραφείων)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Τὴν 13ην Δεκεμβρίου ἐ.ε. (26η Ν.Η.) ἤγεν τὰ σεπτὰ αὐτοῦ Ὀνομαστήρια, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν Πέντε Μαρτύρων, Εὐστρατίου, Αὐξεντίου, Μαρδαρίου, Εὐγενίου καὶ Ὁρέστου. Ἡ ἐορτὴ συμπίπτουσα μὲ κρατικὴν ἀργίαν συνεκέντρωσεν πολλὴν εὐσεβῆ κόσμον, ὅστις, παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν, προσῆλθεν ἀθρόως διὰ νὰ τιμῇ τὸν ἐορτάζοντα Πρωθιεράρχην.

Ἀφ' ἐσπεράς τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη Μέγας ἐσπερινὸς μετ' ἄρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριώτατου, τὴν δὲ ἐπομένην Κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Ναὶδρίῳ Πετροπολέως, πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλεiturγον προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Πατρῶν κ.κ. Θεοφίλου, Μαραθῶνος κ.κ. Ἰουστίνου καὶ Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου καὶ πολλῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνων μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀρχιγραμματέαν τῆς Ι.Σ. ἀρχιμ. Νικόλαον Λιαπιδην καὶ τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ι.Α.Α. ἀρχιμ. Διονύσιον Καλάργυρον. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο δεξιῶσις τοῦ κόσμου εἰς τὴν μεγάλην αἵθουσα τελετῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου εἰς τὴν ὁποίαν προσῆλθεν καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ι.Σ. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιος. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πλήθι πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν προσήρχοντο νὰ εὐχηθοῦν καὶ νὰ υποβάλουν σεβάσματα, ἐνῷ τηλεγραφήματα ἐκ τε τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατέφθανον διαδηλοῦντα αἰσθήματα βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς τὸν ἐορτάζοντα Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν.

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἔχον πολλὴν καὶ βαθεῖαν τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ πολιοῦ Πρωθιεράρχου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου, εὐχεται εὐλαβῶς ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τὰ κράτιστα αὐτῷ καὶ πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνίσχυσιν ἐν τῇ δυσκόλῃ πρωθιεραρχικῇ αὐτοῦ Ποιμαντορίᾳ παρὰ τοῦ Ἀρχιποίμενος καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

—●—

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐν συρροῇ

πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν, ἐγένετο ἡ πανηγυρις τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτοῦ εἰς Κορυδαλλὸν Πειραιῶς (στάσις Τσιλιβάκου) τῆς ἀκαμάτου εἰς δραστηριότητα Γεροντίσης Μαρίνης.

Τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων καὶ Θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Οἰκείος Ποιμενάρχης, Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ.κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος καὶ ὑπὸ ἐτέρων Ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν πολλῶν. Ἐπηκολούθησεν μεγαλειώδης λιτανεῖα μετὰ πάσης τάξεως καὶ ἀκολουθούντων πολλῶν ἐπισήμων καὶ λαοῦ εὐλαβουμένου τὸν Προστάτην τῶν Θαλασσινῶν καὶ ὀρφανῶν Ἁγίον Νικόλαον.

Παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη Μονὴ ἀπαστράπτουσα ἐκ φωτός καὶ ἀπολύτου καθαριότητος ἀνήκει εἰς τὴν πιστὴν ἀφοσιωμένην εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα Γερόντισης Μαρίνας ἥτις μετὰ τῆς ἀξίας Συνοδείας τῆς ἀποτελεῖ ἀειόλογον δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

—●—

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΥΤΗΣ

Τὴν 20 Ὀκτωβρίου ἐ.ε., ἐορτὴ τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλῇ ἡγῆν τὰ ἀγαστὰ αὐτοῦ ὀνομαστήρια ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Τаланτίου καὶ Βοιωτίας κ.κ. Γεράσιμος. Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη τριαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου εἰς Παλαιὸν Ἡράκλειον Ἀττικῆς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Καλλινίκου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων, Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου κ.κ. Θεοφίλου καὶ Τаланτίου καὶ Βοιωτίας κ.κ. Γερασίμου, συμπαραστατούμενων ὑπὸ πολλῶν Ἱερέων.

Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὠμίλησεν ἐπικαίρως ὁ προεξάρχων Μητροπολίτης Φθιώτιδος, ἀναφερθεὶς ἐν τέλει τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐορτάζοντος Ἐπισκόπου Τаланτίου, εὐχηθεὶς αὐτῷ ἐκ προσώπου καὶ τῆς λοιπῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Λαοῦ τὰ δέοντα. Μέχρι δὲ βαθυτάτης νυκτός πολλὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ ἁγίου Τаланτίου —κόσμος πολὺς— προσήρχοντο εἰς τὸ Ἐπισκοπεῖον αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν εὐχηθοῦν. Δραπτόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ τονίσωμεν καὶ ἐκ τῆς στήλης ταύτης ὅτι ὁ πολὺς Ἐπίσκοπος Τаланτίου κ.κ. Γεράσιμος, τυγχάνει ἐκ

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σεβ. κ. Γερασίου.

τῶν παλαιῶν κληρικῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος με εὐσυνείδητον διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἰδίᾳ ὡς ἐξομολόγος πνευματικός, ἔχων πάντοτε ἡπιον χαρακτήρα, προσήνεια καὶ καλωσύνην καὶ ὅλως ἐξαιρετικῶς εἰρηνοποιὸν διαθέσιν. Τυχάνει ἐκ τῶν θερμῶν ὑποστηρικτῶν τῆς «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», κοπιῶν διὰ τὴν διάθεσιν αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ εὐχεται αὐτῷ τὰ κράττιστα ἅμα δὲ καὶ ἐπὶ μήκιστον συνέχισιν τῆς ἀρχιερατικῆς συνετῆς διακονίας του ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἐπιδεικνύει πάντοτε εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἐγένετο ἡ πανήγυρις τοῦ Καθεδρικοῦ ἡμῶν Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς Περιστέριον Ἀθηνῶν, ὅστις καὶ ἀνήκει εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ἐν συρροῇ πιστῶν, ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πατρός Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου. Τὴν δὲ Κυριώνυμον τῆς ἐορτῆς ἡμέραν, ἡμέραν Πέμπτην, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλεiturγον προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρ-

χιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατουμένου ὑπὸ πολλῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥτοι, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ τῶν Ἐπισκόπων, Πατρῶν κ.κ. Θεοφίλου, Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ.κ. Ἀθανασίου, Χίου καὶ Ψαρῶν κ.κ. Στεφάνου, Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ.κ. Μαξίμου, Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου καὶ Μαραθῶνος καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. πατρός Νικολάου Λιαπίδη, τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς ἀρχιμ. πατρός Διονυσίου Καλαργύρου, τοῦ Πρωθιερέως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, πατρός Παναγιώτου καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ διακόνων. Κατὰ τὸ Κοινωνικὸν ὠμίλησεν ἐπικαίρως ὁ Ἱεροκῆρυξ περὶ τῆς μεγάλης προσωπικότητος τοῦ «Ἀποστόλου τῆς Ἑλλάδος»

τονίσας τὰς εὐθύνας τὰς ὁποίας ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐναντί τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων διὰ τῶν προφητικῶν αὐτοῦ λόγων, ὁ Κύριος. Ἐπηκολούθησε μεγαλοπρεπὴς λιτανεία, πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀκολουθούντων πολλῶν ἐπαϊόντων, δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ πλῆθους εὐσεβοῦς λαοῦ τιμῶντος τὸν Μέγαν Πρωτόκλητον Ἀπόστολον τοῦ Κυρίου.

Δραπτόμεθα τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ τονίσω-

μεν τὰς φιλοτίμους προσπάθειας ἃς κατέβαλεν ὁ, ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἱερατικῶς Προϊστάμενος αὐτοῦ, πρωθιερεὺς πατὴρ Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως διὰ τοῦ ωραίου διακόσμου τὸν ὁποῖον ἐπραγματοποίησεν καθὼς καὶ τὴν ὅλην εὐταξίαν ἣτις ἐτηρήθη κατὰ τὸ διήμερον τῆς ἱερᾶς ταύτης πανηγύσεως.

Εὐχόμεθα αὐτῷ καὶ τοῖς ἐπιλέκτοις συνεργάταις—ἐπιτρόποις αὐτοῦ τὰ κράτιστα.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λιτανείαν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

Τὴν 5ην Νοεμβρίου Π.Η. ἡμέρα Κυριακὴ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Τὴν 12ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίας Τριάδος Μενδενίτης - Λοκρίδος.

Τὴν 19ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» εἰς Βίτωλην Φθιώτιδος.

Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης εἰς Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου Βουνέναις — Ἁγίας Αἰκατερίνης» (τοῦ πατρὸς Εὐσεβίου), ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῆς περιφέρειας. Ἐγένετο ἐπίσης χειροθεσία μοναχῆς. Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησεν πλῆθος πιστῶν.

Τὴν 26ην ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας.

Τὴν 30ὴν παρόντος μηνὸς ἱερούργησεν ἐπὶ

τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ - ΛΑΡΙΣΗΣ - ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Τὴν 13ην μηνὸς Νοεμβρίου ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Ἀθανασίου Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ΒΟΛΟΥ συμπαραστατοῦμενου ὑπὸ τῶν Ἱερέων Σεραφεῖμ Παπαϊωάννου καὶ Γεωργίου Κεπάπογλου μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐτελέσθη μνημόσυνον εἰς μνήμην τοῦ Μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαγνησίας κυροῦ Χρυσσοστόμου. Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐψάλη τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ζωοδόχου Πηγῆς Βελεστίνου.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΠΑΤΡΩΝ - ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Κατὰ τὴν 22 Ὀκτωβρίου ὁ Σεβασμιώτατος

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σεβ. Πατρῶν—Πελοποννήσου κ.κ. Θεοφίλου.

Ἐπίσκοπος Πατρῶν καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Θεοφίλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς Νικοδήμου ἐφημερίου τοῦ ἐν Πάτραις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ἐπεσκεύθη τοὺς πιστοὺς τοῦ παραρτήματος, οἵτινες τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ Σάββατον ἐσπέρας μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου συνοδευόμενος καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν πατέρα Νικόδημον, τοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς Ἱεροψάλτας διὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Κυριακῆς. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐσπερινοῦ ἐγένεε διαλογικὴ συζήτησις μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν ἐπιτρόπων καὶ Ἱεροψαλτῶν γύρω ἀπὸ τὰ προβλήματα τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος. Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς παρηκολούθησε τὴν θείαν καὶ Ἱερὰν Λειτουργίαν χοροστατῶν, διότι ὁ Ἱερός Ναὸς δὲν εἶναι ἐγκαίνιασμένος. Εἰς τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας κηρύξας τὸν Θεῖον λόγον, ἐμψυχώσας καὶ τονώσας τοὺς πιστοὺς, τονίσας ἰδιαίτερος τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης ἀπὸ

τοὺς Γ.Ο.Χ.

Τὴν Κυριακὴν ἐσπέρας ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας. Ἀπὸ τὴν παρούσαν στήλην εὐχαριστεῖ ὅλους τοὺς πιστοὺς τῶν Πατρῶν ἀπὸ τὸν ἐφημέριον ἕως τὸν τελευταῖον πιστὸν, ἰδιαίτερος τὴν οἰκὸγένειαν τοῦ κ. Κ. Κακαβᾶ εὐχόμενος τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια.

Ἡ ΛΑΜΠΡΑ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅτι, ἐφέτος ἡ Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Θεοφανείων - Ἡμέρα Σάββατον τῆς 6.1.1980 (Π.Η.), θὰ τελεσθῇ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς (Καμίνια), ὁδὸς Ἀδριανοῦ 20.

Ἡ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐκκίνησις πρὸς τὴν θάλασσαν θὰ γίνῃ τὴν 10ην π.μ.

Παρακαλοῦνται ὅθεν πάντες οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν μετὰ τῶν ἐκκλησιασμάτων νὰ εὐρίσκωνται κατὰ τὴν ὥς ἄνω ὥραν μετὰ τῶν λαβάρων κ.λ.π. ἔξωθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ γίνῃ εἰς τὴν Πλατείαν Καραϊσκάκη - Ἀκτὴ Τσελέπη - Πειραιᾶ.

Συγκοινωνία: Ἀπὸ Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, κάθοδος τέρμα καὶ διὰ τῶν λεωφορείων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, κάθοδος τέρμα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ

Πρός

Τὴν Α.Θ.Π. κ.κ. Δημήτριον Ἀρχιεπίσκοπον
Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκου-
μικὸν πατριάρχην

Εἰς Κωνσταντινούπολιν

Παναγιώτατε,

Μετὰ τοῦ προσήκοντος πρὸς τὸ τρισμέγιστον
Ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα Σας σεβασμοῦ, προαγό-
μεθα διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐκφράσωμεν ἐν πρώ-
τοις πρὸς Ὑμᾶς τὴν «μεγάλην λύπην καὶ ἀδιά-
λειπτον ἡμῶν ὀδύνην», τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα,
διὰ τὴν ὑφισταμένην ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίᾳ θλιβεράν κατάστασιν.

Γνωρίζομεν τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας ἐπιβουλήν τῶν σκοτεινῶν δυνά-
μεων, καὶ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται πρὸς
διάλυσιν αὐτῆς. Διότι οὐ περὶ τῶν τυχόντων ὁ
κίνδυνος.

Ἐπληροφορήθημεν τὴν εἰς τὴν Κωνσταντινού-
πολιν ἄφιεῖν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς
Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὅσα ἐλέγχθησαν καὶ ἐνηργήθη-
σαν ἐν αὐτῇ, περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνηται λόγος πε-
ρὶ ἐνώσεως αὐτῶν, μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας
γνωστὰς δηλώσεις τοῦ Ποντίφικος, περὶ τῶν δο-
ξασιῶν καὶ προθέσεων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος
τούτου;

Ἐδημοургήθη πρὸ πολλοῦ τὸ προγεφύρωμα
τῆς οὐνίας διὰ τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ φρουρίου τῆς
Ἀρχάντου Ὁρθοδοξίας — διότι δὲν πρόκειται
περὶ ἐνώσεως, ἀλλὰ περὶ τελείας ὑποταγῆς τῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Πα-
πικὴν τοιαύτην — ἐρήμην τοῦ εὐσεβεστάτου πλη-
ρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς πάσας τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν περὶ ἐνώ-
σεως προτάσεις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλη-
σίας πρὸς τὴν ὀρθόδοξον τοιαύτην, ἐλάβανεν
αὕτη τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν: Δὲν ὑπάρχει
ἀνάγκη διαβουλεύσεων περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐ-
νώσεως, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ ἦτο ἡνωμένη κατὰ τοὺς ὀκτὼ πρώτους
Χριστιανικοὺς αἰῶνας. Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅθεν
εἰς τὸ καθεστῶς ἐκεῖνο, ὅποτε θὰ εὐρεθώμεν
αὐτομάτως ἡνωμένοι. «Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρ-
χαι, οὔτε Συνοδοὶ ἡδυνήθησαν ποτε εἰσαγάγειν
Νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας ἐστὶ
αὐτὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ
λαός, ὅστις θέλει τὸ θρήσκειον αὐτοῦ αἰωνίως
ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐ-
τοῦ», διεκύρηξαν κατὰ τὸ 1948 οἱ Πατριάρχαι
τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (Ἰ.

Καρμίρη τὰ δογματικά ... τόμος 2ος, σελ. 920).

Ὁ δὲ τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Θεοδώρου ἀπο-
φαίνεται ὡς ἐξῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως
τῶν Ἐκκλησιῶν: «Ἡ Ὁρθοδοξία ὀφείλει νὰ ἴσ-
ταται μετὰ προσοχῆς πολλῆς, ἀποθοῦσα μετὰ
δυνάμεως τὸ προσφερόμενον αὐτῇ ποτήριον
τῆς προδοσίας, ἀγρύπνως φρουροῦσα ἐπὶ τῶν
ἐπάλξεων τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς, καὶ εὐτε-
νῶς ἀντιδρῶσα πρὸς κινήματα καταλυτικὰ τῆς
οὐσίας καὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ... ἢ μετὰ σπου-
δῆς καὶ ἄκριτος καὶ ἐπὶ σαθοῦ θεμελίου ἀνοι-
κοδόμησις οἰασθήποτε καὶ ὀθενδήποτε προερχο-
μένης ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον πραγ-
ματικὴ ἐνωσις δὲν θὰ εἶναι, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦ-
μεθα ὅτι θὰ γίνῃ αὕτη πρόξενος νέων σχισμά-
των καὶ κατατομῶν... Πιστὴ (ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία) εἰς τὰς τιμιωτάτας παραδόσεις τῶν
Πατέρων τῆς, κωφεύουσα εἰς τὰ ὑποῦλα καὶ
ἐξωτερικῶς σαγηνευτικὰ ἀσμάτια τῶν σειρήνων
τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀπαναινου-
μένη πάντα περὶ τὴν πίστιν νεωτερισμὸν καὶ
πᾶσαν ὑποπτον τάσιν ἐπαπειλοῦσαν τὴν ἀγνό-
τητα καὶ καθαρότητα αὐτῆς, ἅς διαγράψῃ μὲ
πίστιν καὶ σύνεσιν... τὴν φωτοφόρον τροχίαν τῆς
ἐν τῷ κόσμῳ.. ὅπως διατηρῇ ταύτην (τὴν μαρ-
τυρίαν) ἀγνήν καὶ ἀσπίλον ΑΠΟ ΠΑΣΗΣ ΟΘ-
ΝΕΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΜΙΞΙΑΣ ... (ἐναρ-
κτῆριον ἐπὶ τακτικῇ Καθηγεσίᾳ μάθημα). «πά-
ση δυνάμει φιλαξώμεθα μὴ λαμβάνειν μετάληψιν
αἱρετικῶν μὴ τε διδόναι ... ἵνα μὴ μέτοχοι τῆς
κακοδοξίας καὶ τῆς αὐτῶν γενώμεθα κατακρί-
σεως» κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός
(αὐτόθι).

Παναγιώτατε,

Ἄς μὴ λησμονῶμεν τοὺς κατὰ τῶν Λατίνων
ἀγῶνας, τοῦ Μεγάλου Φωτίου, τοῦ Φωστήρος
τῆς Ἐκκλησίας Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ἀ-
δαμάντινου Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, καὶ
τόσων ἄλλων ἀγίων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς μαχαίρας
τοῦ λόγου κατέστησαν ἰχθύων ἀφωνοτέρους τοὺς
ὑπηρέτας τῆς πλάνης, τὰ αἵματα τῶν νεομαρτύ-
ρων, θυμάτων τῆς παπικῆς θηριωδίας, μὲ τὰ ὁ-
ποῖα εἶναι βεβαμμένη πᾶσα γωνία τῆς Ἑλληνικῆς
Ἀγίας γῆς, τοὺς ἰδρωτάς καὶ τὰ κατανυκτικὰ
δάκρυα τῶν τόσων ἀθλητῶν τῆς.

Κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι δεδομένος.
Τὸ ζητούμενον εἶναι νὰ πράξουν καὶ οἱ ἀποτε-
λοῦντες σήμερον τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας
τὸ χρέος των, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου λειτουργοῦ
μέχρι καὶ τοῦ ἀπλοῦ πιστοῦ.

Μετὰ βαθυτάτου Σεβασμοῦ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΤ. ΖΟΥΛΙΑΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΚΩΝ. ΚΟΜΝΙΟΣ

Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέα καὶ εἰς τοὺς ἐπόμενους μαθητάς Του, «... δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁγίους ἀνθρώπων...», ὅτι ἅπλοι ἁλiewται ἐτύγχανον τῆς θαλάσσης.

Τοῦτο παραβολικῶς ἔλεγεν ἐπειδὴ ὁ Κόσμος ἐν πνεύματι, θάλασσα ἀπέραντος λογίζεται, οἱ δὲ ἄνθρωποι εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν τὴν βιωτικὴν ζοῦν καὶ ἀναπνέουν, δι' ὃ καὶ ἡ Ἀποστολικὴ ταύτη κλήσις, τὴν ἀνθρώπινον ἁλiewτα ὑπονοεῖ καὶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀτομικιστικὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν πνεύματι Οὐράνιον Πολιτείαν.

Ἐν τούτοις αὐτὴν τὴν Ἀποστολικὴν κλήσιν ἐδέχθησαν καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀνωμότητος Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐπειδὴ ἁγίους ταύτης ἔλαβον ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὥστε τὸν Νόμον φυλάττοντες καὶ τὴν Οἰκονομίαν τῶν ἀνθρώπων περιποιούμενοι, τὴν διακονίαν τοῦ σωτηρίου κατὰ Χριστομίμησιν ἀνέλαβον.

Αὕτη ἡ ἁλiewτα ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς κλήσεως, προϋποθέτει ἕνα ἀγῶνα δύσκολον καὶ ἐπιπονον, ἀδιάκοπον, πλήρους αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας, ὥστε ἡ γενόμενὴ διδασκαλία νὰ εὐρίσκη φωτίζοντα παραδείγματα εἰς τοὺς κατηχούμενους, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διδάσκοντος, ὁ ὁποῖος ἀφύγως, ὡς δὴς ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὡς ἄλλας πολύτιμον καὶ ὡς γνήσιος Ἀπόστολος κατὰ Χριστόν, πρέπει νὰ καθρεπτίζεται εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἀγιοσύνης.

Τοῦτο πῶς εἶπεν καὶ ὁ Κύριος «... ὁ διδάξας καὶ ποιήσας, μέγας κληθήσεται...», ὅτι, ἐννοεῖ τὴν διδασκαλίαν τὴν ἐφηρμοσμένην καὶ ὅχι τὴν θεωρίαν τῶν λόγων, ἀνεῖ ἔργων εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου.

Τοιοιούτῳ Μέγας Διδάσκαλος διὰ παράδειγμα εἰς μίμησιν, ἔδωκεν ὁ Κύριος τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τοῦ.

Ἐν τούτοις κατὰ χριστομίμησιν εὐρέθησαν ὡς διδάσκαλοι Ἅγιοι ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, οἱ ὁποῖοι εἰς μαρτυρίαν Αἰώνιον τῆς Ἀληθείας, ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν καὶ πολλὰς κακουχίας ἔπαθον ἐκ τοῦ νοητοῦ δράκοντος τοῦ κόσμου τούτου, πλην τὴν Ἀλήθειαν διεκήρυξαν καθ' ὅσας τὴν οἰκουμένην, ὡς γνήσιοι ἁγίους ἀνθρώπων.

Γενικώτερα καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ὡς ἁλiewτὴς ἀνθρώπων λογίζεται καὶ ὡς Μέγας Ἀπόστολος καὶ Διδάσκαλος, πάντα κηρύττουσα, πάντα ὁμολογοῦσα, πάντα ἀγωνιζόμενη τὸν Θεῖον Νόμον καὶ τὰς ἐντολάς.

Ἐν τούτοις τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, εἶναι τὰ κηρυττόμενα

νὰ εἶναι καὶ ἐφαρμοζόμενα.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Θεοῦ Νόμου καὶ τῶν ἐντολῶν, στηρίζεται καὶ δογματίζεται εἰς τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν μελῶν, ἀνιδιοτελῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἔχη πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τὸ Ταπεινὸν Πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀνεῖ ἀδικιών, διχογνωμιῶν καὶ ἀκατάπαυστες διαμάχες.

Συνεπῶς αἱ Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι διεχωρήσθησαν τῆς Μίας Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ταῦται αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι αἱ Αἱρέσεις μὲ τὰς Καινοδοξίας τῶν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶν ὡς διδάσκαλοι καὶ ἁγίους ἀνθρώπων, ἀλλὰ μάταια καὶ συρφετοί, ὅσονδήποτε μεγάλα καὶ ἂν εἶναι, τοῦτο δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν ἔχουσας ὡς λάβαρον Ὁμολογίας τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν Ἀλαζονείαν καὶ τὴν Δοξομανίαν, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι ὡς πρὸς τὴν Ἀγνήν Ἐκκλησίαν, ἔργα πολέμου.

Τοῦτος ὁ πνευματικὸς πόλεμος τῶν Καινοδόξων Αἱρέσεων, ἐναντὶ τῶν Ἀκραϊφνῶν Νόμων τῆς Ὁρθοδόξου, καθιστᾷ τὰς Ἐκκλησίας αὐτὰς κακοὺς Δασκάλους, πνευματικοὺς φονεῖς τῆς Ἀληθείας, Θεομάχους καὶ Ὀχλους ἀπὸ πονηροῦς ἀντάρτες μὲ ψευδο - συναγωγὰς ἀσεβοῦς ἀγάπης.

Τοῦτο τὸ φαινόμενον ἐπαναλαμβάνεται ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ εἶναι ἀντίθετον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης, οἱ δὲ Ἀρχηγοὶ καὶ τὰ Σύνοδα αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, κηρύττουν τὸν ψευδοπροφητισμὸν, ὅσον ἐδιχάσθησαν τῆς Μίας Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τὰ κηρύγματα αὐτῶν εὐρίσκουν χάσμα μέγα, ἐπειδὴ διδάσκουν τὴν Ἀγάπην, ἡ ὁποία δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν διχασμὸν, εἰς τὸ Σχίσμα καὶ εἰς τὴν Αἵρεσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος καὶ Ἀνωμότης Ἐκκλησία, διὰ νὰ εἶναι εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον καὶ τὸ κήρυγμα αὐτῆς νὰ ἀπηχῇ τὴν Ἀλήθειαν, πρῶτον μέλημα εἶναι ἡ ἐνότης τῶν μελῶν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἡ Ἐνότης τῶν μελῶν ἀπαιτεῖ ἕνα εἰδικὸν χαρακτηριστικόν.

Τοῦτο εἶναι, τὸ κοινὸ «φρόνημα» εἰς ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ φαινόμενα.

Τὸ κοινὸν «φρόνημα» ἐπιτυγχάνεται ἀποκλειστικὰ διὰ τῆς τηρήσεως τῶν Νόμων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, πλην ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν ἀπαιτεῖ ἀκεραίαν Πίστιν, κρύπτουσα τὴν ταπεινῶσιν τὴν καθαρὰν καρδίαν καὶ τὴν παντελεῖ ἀφαίρεσιν τῆς Δόξης καὶ τοῦ Πλούτου.

Ἐκ τούτου διαπιστοῦται ὡς πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἐνότητος, ἡ τυφλὴ ὑπακοὴ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Σύνοδον ἀπὸ ὅλων τῶν ἱερατείων καὶ τὸν Λαόν, ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα αὐτῆς Ἅγιον, ὅσον

ΔΙΑ ΤΟΝ «ΚΗΡΥΚΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μόλις σήμερον περιήλθεν εις χείρας μας «Ο Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων», τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσεν «Πρακτικά» τῆς Συνόδου τῆς Ματθαϊκῆς Παρατάξεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς νοῦς τοῦ «ἐπισκόπου» κ. Νικολάου ἀναφέρεται καὶ καταφέρεται κατὰ τοῦ «σχισματικοῦ», ὡς τὸν ἀποκαλεῖ, ἀοιδίμου Μεγάλου Προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Ἀγωνιστοῦ, Πρωθιεράρχου μας πρ. Φλωρί-

νης Κυροῦ Χρυσοστόμου, εἰς ὃν ἀποδίδει ποικίλας μορφὰς καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀσυγγνώστους, ὡς, «Εἰς τὸ σχῆμα τοῦ πρ. Φλωρίνης εὗρον καταφύγιον φυγάδες, ἧ, ἐκπεσόντες καὶ καθηρημένοι τῆς προΐσταμένης τῶν ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς κ.λ.π.», (σελ. 15).

Καὶ συνεχίζει λαύρως καταφερόμενος κατὰ τοῦ νῦν Προκαθημένου ἡμῶν, Μακαριωτάτου κ. κ. Αὐξεντίου, ἐνῶ ἐκ παραλλήλου ὁμιλεῖ διὰ... ἐλπιδοφόρον προετοιμασίαν αὐτῶν πρὸς Θεολογικὸν Διάλογον.

πάντοτε κινεῖται, ἐντὸς τῶν Νόμων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ταύτῃ δὲ ἡ ὑπακοή τοῦ Λαοῦ εἰς τὸ ἐν γένει Ἱερατεῖον καὶ ὁ ἀλληλοσεβασμὸς τῶν μελῶν μεταξύ τῶν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλοδοξείας τόσον πνευματικῆς ὅσον καὶ ὕλικῆς.

Ο ΠΑΠΑΣ ΖΗΤΕΙ

Ο ΠΑΠΑΣ ΖΗΤΕΙ ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ παπισμὸς ὅχι ἐκκλησίᾳ, δὲν εἶναι μονοσύστημα. Ἀντιχριστιανικὸν ὁ παπισμὸς διαπνέεται ἀπὸ ἀσπονδὸν μῖσος, ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ὡς κατὰ ἐξοχὴν ὀρθοδόξου χώρας. Εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ι. Κοινότητος εἰς Καρυὰς οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 19 Ι. Μονῶν ἀνευ ἀντιδράσεως πινὸς ἐδήλωσαν πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (Κων) πόλεως μὴ τολμήσαντες νὰ ἐλεξοῦν αὐτὴν διὰ τὴν πτώσιν τῆς εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ παπισμοῦ. Οὕτω διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐνεργείας τῶν, ἐδήλωσαν ἀνὰ τὴν Οἰομένην τὴν Κοινὴν Πορείαν τῶν μετὰ τοῦ Πεπιακτοῦ Οἴκου. Πατριάρχου. Ὁμολογία ἐγένετο ὑπὸ μίας καὶ μόνον Ἱερ. Μονῆς τῆς Ἀσφειμένου. Ὁ Πάπας μόνον τὸ Ὅρος φοβᾶται ὡς τὸ ἔχει ἐπανειλημένως δηλώσει,

Συνεπῶς ἐὰν οἱ Ἀγιορεῖται ὑπεύθυνοι φοβῶνται τὸν Θεὸν καὶ ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησίαν του, δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὸς λόγου νὰ παραδώσουν τὰ τίμια τοῖς ἀναξίοις καὶ νὰ μὴ δέχωνται τὸ ἐσβειμένον Φανάριον. Πάντως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τονίζεται κατὰ τὴν παροῦσα στιγμὴν εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν πρέπει νὰ ὑποδουλωθῇ χάριν οἰασομένης σκοπιμότητος ἀπὸ τὴν ἐμμονὴν εἰς κατὰ Θεὸν ὀρθὴ μαρτυρίαν Του;

Ἁγ. Μάρκος Εὐγενικός

Μὲ ἀγάπη Κυρίου

Δημήτριος Ἀν. Λάμπρου

Ἱερεὺς Γ.Ο.Χ.

Ἐφημ. Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγ. Τριάδος Ξυλοκάστρου

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διότι ὑποχρεούμεθα ἀθελήτως, ἐν ἐγγιζούσαις Ἀγίαις ἡμέραις ἀγάπης καὶ συγνώμης καὶ εἰρήνης, νὰ ἐπανέλθωμεν, περὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων διὰ τὰ ὁποῖα πάλιν καὶ πλειστάκις ἐδόθησαν καλοπροαιρέτως ἀναλυτικαὶ ἐξηγήσεις τῶν θέσεων καὶ τῶν διαθέσεων ἡμῶν καὶ ἐτονίσθη πρὸ πάντων ἡ ἀγαθὴ καὶ εἰρηνοποιὸς πρόθεσις ἥτις διέπει τὴν καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος, ὑπὸ τοῦ πνεύματος τούτου τῆς μισαλλοδοξίας δι' οὗ ἐκφράζεται οὐχὶ μόνον ὀπλίζει, ἀλλὰ ὑπερ-οπλίζει μόνον ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Διότι παραποιεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ποτὲ Ἠγήτορος ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου, Ὅστις ἐστάθη ἐπαξίως ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς εἰς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων Ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν. Καὶ εἶναι θλιβερόν νὰ λέγῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν συνένωσιν ἀπασῶν τῶν ὑγιῶν «Παλαιοημερολογιτῶν», ἐνῶ διὰ τῶν τοιούτων λόγων αὐτοῦ ἀνασκάπητῃ ἐκ θεμελίων πᾶσαν τυχόν προσπάθειαν πρὸς συνένωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι δυνάμεων τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας.

Δυστυχῶς καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα συμβαίνει ὅτι καὶ εἰς τὰς σχέσεις τῶν κομμάτων, τῶν Κυβερνήσεων, τῶν ποικίλων ἀντιπολιτεύσεων τῆς Πατρίδος μας. Αὐτὸ τὸ «πολιτικοκομματικὸ πνεῦμα», τὸ ὁποῖον ποικιλοτρόπως διατυπῶται εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἔχει εἰσχωρήσει, ὑποῦλως καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δημιουργοῦν θλιβεράν κατάστασιν καὶ ἀπαγορεύει. Αἱ δημοσιεύσεις, αἱ δημόσιαι δηλώσεις καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καὶ πραγμάτων, ὑποσκάπτουν δίκην αἰχμηρῶν σκαπανῶν, τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, προσφέροντες σαδιστικὴν χαρὰν καὶ ἐκδηλον ἱκανοποίησιν εἰς τοὺς ἀληθεῖς σχισματικούς, τοὺς καινοτόμους καὶ τοὺς αἰρετικούς, ἐποφθαλμιούντων τὴν καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα

της Πατρίδος μας, είσχωρεῖ ὁ διχασμὸς καὶ «φθνή» πολιτικοκομματικὴ κριτικὴ ἣτις ἐξευτελίζει καὶ καταρακώνει θεομοῦς, πρόσωπα καὶ καταστάσεις καὶ μειώνει τὴν πολιτικὴν ὀξίαν τοῦ τόπου, οὕτω πῶς, καὶ κατὰ μείζονα λόγον, καὶ εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, παρατηρεῖται τὰ τελευταῖα πρὸ πάντων ἔτη, τὸ πνεῦμα τῆς ἐμπαθοῦς κριτικῆς καὶ «χαμηλῆς» σκανδαλοθηρίας διὰ τοῦ διασυρμοῦ προσώπων, πολλάκις ἀξίων πάσης τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, διὰ πολυτίμους ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας.

Ἄς τὸ παραδεχθῶν ὅλοι! Εἶναι ἄκρως ἀποκαρδιωτικὸν τὸ φαινόμενον — διὰ τὸν Ὁρησκεύοντα Ἑλληνικὸν Λαόν, — τῶν διενέξεων, τῶν ἀλληλοὑβρεων, κληρικῶν, Λαϊκῶν, ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, περιοδικῶν μετ' ἐμπαθείας κατηγορούντων, σωμάτων, ὁργανώσεων Ὁρησκευτικῶν ἅτινα διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων αὐτῶν δημιουργοῦν σύγχυσιν, φανατισμόν, ἀλλὰ καὶ ἀπογοήτευσιν εἰς τὸ Χριστόλεκτον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀληθῶς ἀπογοητευόμεθα, διότι πάντα ταῦτα πράττονται κάτω ἀπὸ τὸ Πνεῦμα μίας συνήθους ἀνθρωπίνης ματαιοδοξίας, ἐγωκεντρισμοῦ καὶ ἐσωστρεφείας. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποδεικνύεται ὅτι: **Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ... ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ!!!**

Διότι ἐὰν ὑπῆρχεν εἰλικρινῶς ἐνδιαφέρον καὶ «πόνος» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀπροκαταλήπτου προθέσεως διάλογος, ἦτο δυνατόν νὰ ρυθμισθῇ τὰ κακῶς κείμενα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, νὰ σταματήσῃ τὴν λαοπλογία καὶ ἐνώση διεστῶτα «ἐν πάσῃ πραότητι δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης».

Ἡ ἐποχὴ μας, χαρακτηριζομένη ὡς ἐποχὴ, κατ' ἐξοχὴν δημοκρατικῶν θριαμβολογιῶν, δύναται ἀσφαλῶς νὰ παρέξῃ εὐκαιρίαν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς κατανοήσεως καὶ ἀγαθῆς διαθέσεως διὰ πᾶσαν συζήτησιν καὶ διάλογον.

Πέραν τούτου ὅμως, δὲν ἔχομεν κἂν τὸ ΔΙΚΑΙΩΜΑ, ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντος Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος τὴν ὁποῖαν ὑπερπερισσῶς ἐπόθησεν διὰ τοὺς ὁπαδοὺς Του, νὰ ἀρνούμεθα συνεχῶς καὶ πεισμόνως, τόσο ἐγωϊστικῶς, τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ νὰ ὀμιλῶμεν καὶ νὰ γράφωμεν, πρὸς χάριν «φθνή» ἠθικολογίας, διὰ πρόσωπα καὶ πράγματα ἐκκλησιαστικὰ μετὰ τσαύτης ἀθυροστομίας καὶ πολλάκις μετὰ συκοφαντιῶν καὶ μένους τόσο, ὥστε νὰ κατορθοῦται ἐν καὶ μόνον: **Ἡ ΜΕΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Ο ΔΙΑΣΥΡΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΒΑΘΜΟΝ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΠΗ ΤΟ ΕΙΡΩΝΙΚΟΝ ΧΑΜΟΓΕΛΟΝ ΤΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ, ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΟΧΕΥΟΝΤΑΣ ΑΓΡΥΠΝΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟ-**

ΞΙΑΣ.

Δὲν ἔχει οὐδεὶς τὸ δικαίωμα, ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ περισσῶς ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς παραποιήσεως τῆς ἀληθείας, ΔΗΘΕΝ, νὰ κλονίζῃ τὴν πίστιν τῶν εὐσεβῶν, εἰς τὸν Πανάγιον Θεομὸν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ προκαλῇ δι' αὐτόν, τὴν δυσπιστίαν, τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ψυχικὴν διαίρεσιν.

Ἄς τὸ αἰσθανθῶμεν μέχρι τῶν μυχιῶν μας. Εἶναι ἐγκληματικὸν νὰ διαιρούμεθα συνεχῶς ἐνεκα ἰδιοτελῶν σκοπῶν, μωροφιλοδοξιῶν καὶ κατόπιν παραποιούντες τὰ πάντα νὰ ἀποτολμῶμεν ἀδιστακτικῶς νὰ λέγωμεν ὅτι ἀγωνιζόμεθα... διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Δὲν εἶναι ἠθικόν, ἐπιτρεπτόν καὶ πρέπον διὰ σκοτεινῶν, ὑπονομεύσεων νὰ ὑποσκάπτωμεν τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας, νὰ διαιρῶμεν τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς φατρίας καὶ εἰς ἀντιμαχομένας μερίδας. Ἡ συναίσθησις, ἡ ἐπίγνωσις τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεων μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὥς μᾶς ἐξαναγκάσουν νὰ ἀκούσωμεν τὸ Θεῖον Ταρεᾶ, λέγοντα: «Εἰ δ' ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ἀπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε». (Γαλατ. Ε' 15).

Ἀδελφοί μας! Αἱ κοσμοχαρμόσουναι Ἡμέραι τῆς Θείας Οἰκονομίας, ὥς ζωνταντεύσουν ἐντὸς μας τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἀληθῶν πρὸς τὸ Θεῖον Νήπιον τῆς Βηθλεὲμ καθηκόντων μας. Ὅλα τὰ γνωρίζωμεν, δι' ὅλα ὅλοι θεολογοῦμεν, ὅλοι μας δογματολόγοι, ἠθικολόγοι καὶ κριταὶ καὶ ἐπικριταί, ἀλλὰ λίγοι, πολὺ λίγοι γνωρίζουν καὶ ἐμπράκτως τὸ ὁμολογοῦν ὅτι «Ο ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΗ ΕΣΤΙΝ» καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν τοῦ Θεοῦ προσπαθοῦν νὰ τὴν διασκορπίσουν εἰς τὰς καρδίας τῶν κουρασμένων ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἀνθρώπων. Κούρασας, ἀπογοήτευσας, ὄγκος καὶ κατάθλιψις εἶναι τὰ γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ μόνον ἡ ἀναζήτησις τοῦ ΘΕΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, θὰ κατασώσῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου. Εἴθε.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1980 ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Εἰδοποιοῦνται οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν καὶ παραρτημάτων ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν τούτων.

Τιμαὶ: τοῖχου δρχ. 23

» τσέπης δρχ. 12

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Πάπας καί Δημήτριος

«Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί... Ξυπνήστε...».

Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀντι - πνευματικά γεγονότα τοῦ 20οῦ Αἰῶνος, εἰς καταρράκωσιν τῶν ἀξιών τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος, ὑπῆρξεν ἡ συνάντησις τῶν προκαθημένων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κατήγαγεν ράπισμα ἡχηρόν κατὰ τοῦ προσώπου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ ἀπὸ παρέλευσιν δέκα περίπου Αἰώνων, ἀπὸ τὸ ἔτος 1054 μ.Χ., ὅτε ἐχωρίσθη ἡ αἰρετική Ἐκκλησία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, εὐρέθη σήμερον, ἀναισχύντως καὶ ἀπροκαλύπτως, ὁ ἄδοξος τρόπος τῆς συμπροσευχῆς, μεταξὺ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Δημητρίου.

Ἡ παρακμάζουσα καὶ οἰκουμενιστικὴ Σύνοδος τοῦ Φαναρίου τῆς Κων)πόλεως, ἀρχηγὸν ἔχουσα τὸν Πατριάρχην Δημήτριον, διέπραξεν τὸ εἰδεχθὲς πνευματικὸν ἐγκλημα, τῆς συμπροσευχῆς, καταρακώσασα ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀξίας τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, δεχόμενη τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἄνευ προγενεστέρως διαγνώμης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν τὸ Πιστεύω τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἀρνείται τὰς Ἁγίας Εἰκόνας καὶ τὴν Ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἀρνείται ὅλους σχεδὸν τοὺς Ἁγίους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον Αὐτῆς, ἀρνεῖται πάντα τὰ Θεῖα Μυστήρια καὶ τὰ λειτουργικά καὶ τὰ τυπικά τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀρνεῖται τέλος πᾶσαν μορφήν Μετανοίας, ἐγκρατείας καὶ ἀσιότητος, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἁληθῶς πνεῦμα ὕλης καὶ ἀσεβείας, μηδεμίαν σχέσιν ἔχων πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ποῖον λοιπὸν τὸ νόημα τῆς συμπροσευχῆς μεταξὺ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, εἰς τὸ σκοτεινὸν Φανάριον τῆς Πόλεως;

Πῶς ἐτόλμησεν ὁ Πατριάρχης Δημήτριος καὶ συνελλειτούργησεν μετὰ τοῦ Πάπα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας;

Μήπως ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἔχει τὴν ἰδίαν ὀπισθίαν καὶ αἵρεσιν ὅπως καὶ ὁ Πάπας τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν;

Μήπως τ' ἀναθέματα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ Ἅγιοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, κατὰ τῶν Αἰρέσεων, τὰ θεωρεῖ ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ὡς φαντικά, καὶ ὡς ἄδικα, περὶ τὴν ἀγάπην;

Ὅποια πλάνη, ὁποία παρακμή, ὁποῖον ὄνει-

δος καὶ αἰσχύνῃ διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!!!

Διότι τ' ἀναθέματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὰ ἐθέσπησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες διὰ τοὺς βλασφημούντας τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Τοιοῦτος βέβαια βλάσφημος εἶναι ὁ Μέγας Αἰρετικός Πάπας τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει οὐδὲν ἀπολύτως ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὅθεν ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἐπιδιώκων τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, υπέπεσεν εἰς τὸ βαρύτατον πνευματικὸν ἐγκλημα, τῆς βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γενόμενος ταυτόσημος τῶν Παπιστῶν.

Ἀλοίμονον ἀδελφοὶ Ὁρθόδοξοι, ὁποῖα πῶσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦτο τὸ ἀνίερν τοῦ πράγματος, μὲ τὴν ἐμφανεστάτη καταπάτησιν ὅλων τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὁ ΜΕ' Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων προστάσσει ἀφορισμὸν διὰ τοὺς Κληρικοὺς ὅλων τῶν τάξεων οἱ ὁποῖοι θὰ ἐτόλμουν νὰ συμπροσευχηθοῦν μετὰ Αἰρετικῶν.

Ποῖος δύναται ν' ἀρνηθῇ πῶς ὁ Πάπας τῆς Ρώμης εἶναι Μέγας Αἰρετικός;

Πῶς λοιπὸν ἐτόλμησεν καὶ συνευρέθη ὁ Πατριάρχης Δημήτριος εἰς κοινωνίαν Πνεύματος μετὰ τοῦ Πάπα, ὁθετῶν ἀπροκαλύπτως καὶ ἀνεκδοκίμως τὸν ΜΕ' Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων;

Ἄς γνωρίζουν συνεπῶς πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτόν, ὅτι ὑπόδικοι συνεργείας λογίζονται, ἐπειδὴ παθητικῶ τῷ τρόπῳ δέχονται τὰς προδοσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, μηδὲν ἐπαναστατοῦντες, μηδὲν ὁμολογούντες ταύτας τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀποστασίας, εἰς βάρος τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐφώτησεν τοὺς πνευματικούς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἁγίων, ὥστε δι' αὐτῶν ἐθεμελίωσεν τὸ τέλειον Ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τῶν Ἱερῶν Νόμων τοῦ Πηδαλίου τῶν Ἁγίων καὶ Πανσέπτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Πανορθόδοξων τοιούτων.

Ἀλλὰ ὁ Πατριάρχης Δημήτριος κατεπάτησεν καὶ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει ὡς ἐπίσημον θρησκείαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ συνεπῶς ἀναγνωρίζει τοὺς

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

«ἐαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστέ ἐν τῇ
πίστει, ἐαυτοὺς δοκιμάζετε»
(Πρὸς Κορινθ. Β' ιγ' 5)

Ὅταν ἡ πλειονότης ἑνὸς λαοῦ ἐπιδοκιμάζει μίαν παρανομίαν, τότε ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς εὐθείς καὶ καλοπροαίρετους ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι δυστυχῶς ἡ μειονότης, δημιουργεῖται ἡ ψευδαίσθησις ὅτι δὲν πρόκειται περὶ παρανομίας, ἀν καὶ γνωρίζουν καλῶς κάθε λεπτομέρειαν αὐτῆς. Τοὺς φαίνεται δηλαδὴ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ αὐτὸ τὸ γεγονὸς καὶ μόνον μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας εἶναι δυνατόν νὰ κρατοῦνται μακρὰν τῆς παρανομίας, νὰ μένουν πιστοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀγωνίζονται δι' αὐτήν.

Ἐν χαρακτηριστικὸν παράδειγμα εἶναι ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ ὁποῖος τὰ Χριστοῦγεννα ἕως τὴν Πρωτοχρονιά μοιράζει δῶρα εἰς τὰ παιδιὰ. Αὐτὸς ὁ ἀσπρογένης παχουλὸς γέρος, μετὰ τὰ κόκκινα ρούχα καὶ τίς μαῦρες μπότες, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τὸν πραγματικὸν Ἅγιον Βασίλειον. Μετὰ τὰ ἄμφια τοῦ Ἐπισκόπου, ἀδύνατος καὶ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰκονίζεται ὁ Ἅγιος Βασίλειος. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν μεγάλη προσπάθεια διὰ νὰ γνωρίσωμεν εἰς τὰ παιδιὰ μας τὸν πραγματικὸν Ἅγιον Βασίλειον διότι, αὐθόρμητα καὶ ὅταν μεγαλώσουν ἀκόμη, θὰ λέγουν τὸ σκιάχτρο μετὰ τὰ κόκκινα ρούχα ὅτι εἶναι ὁ Ἅγιος Βασίλειος. Ἰδοὺ λοιπὸν ἓνα ψέμα, ποὺ ἀπὸ χρόνια συνεχίζεται νὰ καλλιεργῆται καὶ στὸ τέλος γίνεται ἀπὸ πολλοὺς πιστευτό.

Ἡ πλαστοπροσωπεύει αὕτη διὰ τὸν Ἅγιον Βασίλειον ἀνεφέρθη ὡς ἐν ἀπλὸ καταποπιστικὸ παράδειγμα, διότι βεβαίως ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι σοβαροὶ παρανομίαι, ἄλλα σοβαρὰ ψευδῆ γεγονότα, τὰ ὁποῖα λόγῳ τῆς διασπάσεως τῆς Ὁρθοδοξίας γίνονται πιστευτά. ΕΥΤΥΧΩΣ ΟΜΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ.

Εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1975 ἐγένετο διάσκεψις τοῦ Συμβου-

λίου τῶν ἐν Πειραιεὶ Πλημμελειοδικῶν, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς κάπως ποινικῆς ὑποθέσεως. Κατόπιν μηνύσεως τοῦ Νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Πειραιῶς, ἡσκήθη ποινικὴ δίωξις κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, ἐπὶ ἀντιποίησιν ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πειραιεὶ Πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς λίαν ἀποκαλυπτικά γεγονότα:

«... Ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Βιθυνίας συνελθοῦσης ἐν ἔτει 325 πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθωρίσθη ἀμετακλήτως ἡ τέλεσις ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, τῶν τε κινητῶν καὶ ἀκινήτων θρησκευτικῶν ἐορτῶν, βάσει τοῦ γνωστοῦ τότε Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Εἰδικώτερον περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ὠρίσθη ὅπως ἐορτάζεται καθ' ἡμερομηνίαν, κυμαινόμενην μεταξὺ δύο σταθερῶν τοιούτων, ἥτοι οὔτε πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, οὔσης κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον τῆς 21 Μαρτίου ἐκάστου ἔτους, οὔτε καὶ πρὸ τῆς πρώτης μετ' αὐτὴν Πανσελήνου, ἀλλὰ τὴν πρώτην μετὰ ταύτην Κυριακὴν, πάντοτε δὲ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ προεορτασμοῦ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα (οὕτω καὶ Ζ' Ἀποστολικὸς Κανὼν καθ' ὃν: «Εἰ τις Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, τὴν Ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἐαρινῆς Ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ, καθαιρεῖσθω»).

Ἡ πάροδος ὁμῶς τῶν αἰώνων, κατὰ τοὺς εἰδικούς περὶ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀπέδειξε τὸ ἐσφαλμένον τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, διότι ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία δὲν ἦτο, κατ' αὐτὸ ὑπολογιζόμενῃ, ἀκριβῆς, ὡς ἐκπίπτουσα ἐκ τῆς 21ης Μαρτίου κατὰ 11' λεπτὰ καθ' ἑκάστον ἔτος, ἅτινα εἰς 128 ἔτη ἀπετέλουν μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν. Ἡ ἀστρονομικὴ αὕτη ἀπομάκρυνσις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μετακίνησιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἐκ τῆς βάσεως τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐξαρτωμένων ὑπολοίπων κινητῶν ἐορτῶν, μὴ ἐορταζομένων πλέον κατὰ τὴν ἀστρονομικῶς ὀρισθείσαν ἡμέραν, ἀλλὰ κατ' ἀνάλογον μετακίνησιν. Τὴν ἀστρονομικὴν ταύτην ἀνωμαλίαν, κατιδοῦσα ἡ Ρωμαϊκὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἤρεν ἐν ἔτει 1582 εἰσαγαγοῦσα τὸ ἐκ τοῦ Πάπα τῆς Ῥώμης Γρηγορίου ΙΓ' ὀνομασθέν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ὅπερ παραβαίνει καὶ ἀγνοῖ παντελῶς τὸν Πασχάλιον Κανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐνεκα τούτου, καὶ

Ἱερὸς Κανὼνας Αὐτῆς, ὅθεν καὶ τὸν ΜΕ' Ἀποστολικὸν Κανόνα, τὸν ὁποῖον παρεβίασεν.

Ὅστε ὁ Πατριάρχης Δημήτριος καθίσταται ὑπεύθυνος καὶ τοῦ Ἑλλαδικοῦ Ἔθνους, ἐπειδὴ διὰ τῆς παραβιάσεως τοῦ ΜΕ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος παρεβίασεν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ συνεπῶς τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, γενόμενος συνεργὸς Αἰρετικῶν.

N. A.

ανεξαρτήτως του ότι ή δια του ως άνω ήμερολογίου γενομένη αστρονομική διόρθωσις δέν θεωρήθη τελεία καί ακριβής έν πάσι, ή 'Ορθόδοξος 'Ανατολική 'Εκκλησία αποκρούουσα τήν καινοτομίαν απέρριψε τήν μεταρρύθμισιν του Γρηγοριανού 'Ημερολογίου. Ούτω ή επί 'Ιερεμίου συνελθούσα έν Κων)πόλει Σύνοδος τῷ 1583, τῇ συμμετοχῇ τῶν Πατριαρχῶν 'Αλεξανδρείας Σιλβέστρου, 'Ιεροσολύμων Σωφρονίου καί πολλῶν ἄλλων ἀρχιερέων ἀπεκήρυξε καί κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανόν 'Ημερολόγιον ὡς παραβιάσαν τὸν περί τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα Κανόνα τῆς Α' έν Νικαία Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκδόσασα Σιγγίλιον έν ᾧ μεταξύ τῶν ἄλλων διαλαμβάνονται καί τὰ ἐξῆς:

«Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως ἐγκυκλίου τοῖς ἀπανταχοῦ 'Ορθόδοξοις Χριστιανοῖς εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον Πασχάλιον ἢ Καλενδάριον τοῦ καινοτομηθέντος Μηνολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἀπαξ καί καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς 'Αγίοις (318) τριακοσίοις δέκα ὁκτώ Θεφόροις Πατράσι τῆς 'Αγίας Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτημίου καί ἀναθέματος (ἰδ.τῆ: Π. Παναγιωτάκου - Σ. 'Αλεξανδροπούλου: Τὸ 'Ελληνικόν Παλαιοημερολογιακόν Ζήτημα, 'Αρχεῖον 'Εκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ Δικαίου, τόμος Στ' σελ. 29 καί ἐπ., Ι. Πετριτάκη: 'Η θέσις τοῦ 'Ελληνικοῦ Παλαιοημερολογιακοῦ ζητήματος, σελίς 5 καί ἐπ...), ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἀριθμός Βουλευμάτος 54)78.

Τελικῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς ἀπεφάνθη, ὅτι ἐγκύρως ἱεουργεῖ ὁ 'Επίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τοῦ 'Αρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, διὰ τοῦ ἀνωτέρω Βουλευμάτος 54)76, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὴν 21ην 'Ιανουαρίου 1976. Δι' αὐτοῦ γίνονται φανερά τὰ ψεῦδη, περί ἀκριβείας τοῦ Νέου 'Ημερολογίου καί ὅτι αὐτὸ δέν θίγει τὸν Πασχάλιον Κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐνῷ σαφῶς ἀναγράφεται ὁ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ τοῦ Νέου 'Ημερολογίου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστὸς οὐδένα ἀναγκάζει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μετ' ὁ 'Ορθόδοξον Παλαιόν 'Ημερολόγιον τῶν Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος, εἰς ὅλους δὲ εἶναι γνωστὰ τὰ πρὸς τοὺς 'Αποστόλους λόγια του: «... εἶπεν οὖν ὁ 'Ιησοῦς τοῖς δώδεκα, Μὴ καί ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν; ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος, Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις καί ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καί ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἰ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». (Κατὰ 'Ιωάννην Ζ' 67—70).

Καί ἡμεῖς σήμερον ἀκολουθοῦμεν τὸν Κύριον 'Ημῶν 'Ιησοῦν Χριστὸν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Αὐξεντίου.

Ἐν 'Αγίῳ Ὅρει τῇ 12.7.1979

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΜΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Ὁ αἰόδιμος καί σεπτὸς Ποιμενάρχης τοῦ 'Ιεροῦ ἡμῶν 'Αγῶνος, πρ. Φλωρίνης Κυρὸς Χρυσόστομος Καβουρίδης, βλέποντας κάποτε τὴν ἀδιαφορίαν ἐκείνων πού θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν εἶναι μόνον λόγια, ἀλλὰ ἔργα ἀγάπης καί νὰ μὴ κάμουν μόνον τοὺς δασκάλους στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ εἶναι τέτοιοι καί εἰς ἑαυτούς, ἐξαπέλυσεν μίαν ἐγκύκλιον ποιμαντορικὴν τὴν 15)28 Σεπτεμβρίου τοῦ 1954 ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν γνησίων 'Ορθόδοξων Χριστιανῶν νὰ διαδίδουν τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ 'Αγῶνος, «ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΟΔΘΟΔΟΞΙΑΣ», τονίζοντας ὅτι ἐνῷ ὑπάρχουν τόσες χιλιάδες ἀγωνιστῶν, μόλις καί μετὰ βίας διατίθενται, ἐτόνιζεν μετὰ παραπόνου, ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΥΛΛΑ!!! Αὐτὴ ἡ φωνὴ πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς τακτικῆς ὁρισμένων ἐκ τῶν χριστιανῶν πού ἀρέσκονται μόνον σὲ πομπώδη λόγια καί ἐκδηλώσεις θεαματικῆς χωρὶς νὰ παρουσιάζουν τίποτε τὸ θετικόν καί νὰ προσφέρουν τὴν συμβολὴν τῶν ὑπὲρ ἐνὸς ἀγαθοῦ ἔργου καί σκοποῦ, μετ' προθυμία.

Καί συγκεκριμένως ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» εἶναι τὸ ἐπίσημον καί μοναδικόν δημοσιογραφικόν καί ἐνημερωτικόν ἐντυπον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπώχου Ταμείου τοῦ 'Ιεροῦ μας 'Αγῶνος. Κατὰ συνέπειαν, ἔπρεπε αὐτὸ νὰ περιβάλλεται μετ' ὅμεσον ἐνδιαφέρον καί τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν ἡμετέρων πιστῶν.

Καί δὲν θὰ ἔπρεπε αὐτοὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τοὺς 'Ιερούς μας Ναοὺς νὰ μὴ κρατοῦν δίκην ἀναπεπταμένης Σημαίας καί Θηρεοῦ, τὸ ἀγωνιστικόν αὐτὸ φύλλον τὸ ὁποῖον καί θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ωραιότερον πνευματικόν ἐνττύφημα ὁλοκληροῦ τῆς κατ' οἶκον 'Εκκλησίας ἐνὸς ἐκαστοῦ χριστιανοῦ. Δυστυχῶς φαίνεται ὅτι ἡ ὀδυνηρὴ διαπίστωσις τοῦ διακεκριμένου ἐκείνου ἀγωνιστοῦ 'Ιεράρχου ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ βεβαίως ὅχι μετ' ὁν ἴδιον μικρὸν ἀριθμὸν διαθέσεως τῶν φύλλων, ὡστόσο ὅμως δὲν εἶναι ἀκόμη ἱκανοποιητικὸς ὁ ἀριθμὸς τῆς διαθέσεως τῆς «Φωνῆς».

Διὰ τοῦτο ὅσοι ἀληθινὰ λέγουν ὅτι ἀναμνήσκονται τῆς μορφῆς τῆς ἀγίας τοῦ φωτισμένου ἐκείνου μεγάλου 'Ιεράρχου ὃς ἀκούσουν τὴν πατρικὴν φωνὴν Του ἐρχομένην ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτον καί πλέον τοῦ αἰῶνος καί πάλιν ὃς ἐνθυμοῦνται τὴν ἱεράν τῶν ὀφειλὴν, ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν 'Ιερῶν Ναῶν ὅπου κατὰ Κυριακὴν καί ἄλλες Μεγαλῶνυμες ἡμέρες ἐκκλησιάζονται νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ παγκάριον τῆς 'Εκκλησίας τὴν «ΦΩΝΗΝ» ἥτις μετ' ὁ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποτελεῖ ἕνα ἄριστον περιοδικόν ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκει κανεῖς θέματα ἐπικαίρα καί πρὸ πάντων ἐνημεροῦται διὰ τὴν ὅλην πορείαν τοῦ 'Ιεροῦ ἡμῶν 'Αγῶνος, ἀλλὰ καί τὴν κίνησιν τῶν 'Ιερῶν Μητροπόλεων καί 'Επισκοπῶν.